

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Per dotzenes..... 0'45 »
Núm. a atrassats des 2.º tom... 0'06 »
Id. id. des 1.º tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca..... 3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins Espanya..... 3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Etrangèr..... 3 mesos.... 1'50
1 any..... 5'00

DESDITXES.

En Ramon y na Margalideta eran dos nins agraciats. Iguals amb edat; d' un gènit dòcil y alegre, crexían còm si fossen germans. Sis anys no més tenían quant neixqué s' amistat d' aquelles criatures inocents. Quant foren més grans, no passava día qu' En Ramon no anàs á veure sa séua amigueta. Si era s' estiu corrian y brincavan per dins un jardí, cullint En Ramon ses més belles floretes per mesclarlès amb sos cabeyssos rossos y tavellats de sa séua estimadeta; y quant venía s' hivèrn passavan ses llargues vetllades, à sa agradable calor de sa llar benèfica escoltant fets heròichs, ecsemples y rondayes qu' els pares de na Margalideta los solían contá.

Aquesta innocent amistat era coneguda y respectada de tots, perque sabían y vèyan molt bé, que na Margalideta era un àngel y En Ramon un atllòt franch y senzill.

D' aquesta manera se passaren uns quants anys y na Margalida se va fé una atllòta hermosíssima y agraciada; blanca y vermeya la séua cara; negres y expressius els séus uys; hermosos els séus cabeyssos; era mirada amb envèja per més de dues *polletes* de sa séua edat. Però es qui la trobava més hermosa era En Ramon. ¡Oh! sí. De cada día sentía augmentá en vès d' ella aquell amor puríssim, y cridat per sa més dolça simpatía, somiava un cèl de delícies y d' etèrnes armonies.

Axí passá es temps fins qu' arribaren à n' es devuyt anys, y cap quantre-temps havia estorbat sa dolça passió d' aquells dos còrs enamorats y senzills.

Mes, un día els pares d' En Ramon miraren amb disgust s' elecció des séu fí. Orgullosos, apegats à s' interés y à sa pompa; amichs de figurá molta grandesa y representá més riquesa que sa que realment tenían; severos amb so séu fí, implacables sempre qu' aquest los contrariava en lo més mínim ses séues idees, emplearen tot es séu impèri per-

que aquest se separás pera sempre de sa virtuosa Margalida.

¡Ah! no vos podeu pensá sa pena que tengueren aquells dos pòbres joves quant saberen aquella cruèl resolució. Una setjela enverinada qu' hagués atravesat es còr de na Margalida no l' haguera ferida tant mortalment còm la ferí al sèbre que s' havia d' acabá pera sempre aquella tèndre amistat.

—¡Ingrats! (deya ella;) ¿per qu' han esperat que jò l' estimás tant? ¡Ah! perque no som tan rica còm ells, ni ostent aquella grandesa y pompa en la qual ells sempre somían! ¡no miran per axò en darmós aquest disgust! ¡Ah, Deu meu! ¡còm es possible que jò puga sobreviure à tanta desdítia!...

Y diguent axò plorava amargament.

El pòbre Ramon no estava ménos trist. Moltes vegades quant els séus pares el reconvenían y l' amenassavan en desheretarló si no olvidava na Margalida, los solía contestá:

—Lo que vostès me diuen pòt essè molt vè, qu' una dòna més rica y de més categoria me sia més convenient per ses mires socials; mes, jò essè felís amb un' altre y estimarlè tant còm estim na Margalida, jamay podrà essè.

—Desenganèt, (li deya son pare) s' amor es còm es fum que mos cèga y mos entebana, mes quant tú vòls agafarló no es rès. Si tú t' empénas en olvidá na Margalida, l' olvidarás; jò t' ho jur. Pensa qu' es mòrta, y no hey ha cap mòrt que no s' olvid en breu temps.

—¡Ah! no; (deya En Ramon;) vostè may podrà coneixe lo molt que s' aman dos còrs innocents, que nodrits desde s' infancia amb aquest encant irresistible d' una dolça simpatía, han arribat, còm nòltros, à formá un llás que dupi si la mòrt sólament podrà desfè.

Aquells pares quant sentían axò estavan tots furiosos, y vejent qu' eran inútils é infructuosos ses séues amonestacions, resolgueren à la fi enviá es séu fí à fé un viatge y à passá una temporada à Madrid.

En Ramon traspasat el séu còr de pena, obehí es manament de sos pares, y se resigná à partí.

No vos vuy descriure sa despedida d' aquells enamorats, perque no heu sabríá expressá. Basta dirvos que durá molt y qu' hey va havè plòrs y juraments per una y altre part.

—Vetèn, (li deya na Margalida;) vetèn y creu los pares. ¡Tal vegada teníam qu' essè desgraciats! Vès, y jò procuraré olvidarlè. Si; heu procuraré, encara qu' heu crech impossible. Però jamay consentiré en ser mal mirada des pares d' aquell á qui jò daría sa mà d' espòsa. Cerca una atllòta que sia à n' es séu gust; jò t' ho man; y procura essè felís.

Diguentsè aquestes y altres còses à la fi se separaren, y pòques hores després En Ramon navegava en direcció à Madrid.

No vos poren pensá lo concirós qu' estava aquest atllòt d' es que s' havia separat de sa séua amigueta. Rès el distreya: ni sa vista d' altres tèrres qu' havia visitades, ni sa residència à n' aquell Madrid que tantes còses nòves tenía per éll; ni aquelles grans reunions; ni es balls; ni teatros; amb una paraula, rès era capás, à n' es pareixe, à ferli olvidá à sa séua estimada Margalida, y una gran añoransa el tenía sense alegria.

Més, quant va havè un any comensá à no pensá tant en sa que tant havia añorada, y à poch, à poch, li agradaren es divertiments, tant, que d' es cap de poch temps ja no se coneixía tal Ramon.

Aquella Cort qu' estants d' atractius té, per pervertí sa juvintut, també pervertí es còr senzill d' aquell pòbre atllòt.

De ball en ball; de teatro en teatro; de francatxèlta en francatxèlta; en poch temps rès li faltá per essè un calavera. ¡Ah! d' aquesta manera, ¡que bona d' olvidá va essè la pòbre Margalida! Prest aquesta deixá de sèbre noticies d' aquell ingrát, y ella que sempre l' estimava més y més, sufria amargament, de mòdo que sa séua salut se desmillorá notablement.

Es pares d' En Ramon ja porían está contents y satisfets sabent es camvi de idees des séu fí; però no hey estavan. Sabían, bé es veritat qu' éll, à n' es pareixe, ja no se recordava des séu amor ni de sa que ley havia inspirat. Però,

en camvi, sabian y veyan molt bé, que aquell fiy sòls se recordava d'ells quant tenia necessitat de doblés; y amb molt de disgust varen sèbre sa vida dissoluta en qu'aquell s'havia remolcat, y per aquest motiu, s'apresuraren a ferlo vení a n'es seu costat. Molts de disgusts causà a n'es fiy aquell mandat. Ell fé tot lo possible per veure si se quedaria a n'aquella terra que tant l'havia cautivat; més tot fench inútil. Els seus pares no li enviaren ni un cèntim, y a la fi no tengué més remey que vení.

¡Ah! ¡y com estava de mudat! Aquell fiy antes tan obedient y dòcil, ja no creya com abans amb aquell respècte es preceptes des seus pares. Ses mácsimes y creéncies relligioses s'havian refredades y casi fuytes, dins aquell còr antes tan fervorós y senzill. Inútils varen essé ses amonestacions des seus pares perque millorás d'idées: ja no hey hagué remey.

Amb axó ja vos poreu pensá que no hey havia divertiment, ball, ni reunió, qu'ell no hey anás. Un día, a una de elles, vé una jove hermosíssima, y més per vanitat que per amó, pensá festetjarla.

Aquesta jove perteneixia a sa alta societat y era molt rica, y agradá a n'aquells pares que tant los agradava sa grandesa.

Satisfets de s'elecció des seu fiy, feyan tot lo possible perque aquest se casás prest, temerosos de que no mudás d'idées.

Després de mitx any, poch més ó menos, d'havé passat aquest succés, ja comensavan a parlar d'elegir es día de ses bodes d'En Ramon y na Clementina.

Mes un dia, aquell acertá a passá per devant una Iglesia que s'hi celebrava una gran festa amb obsèqui a la Vèrge Maria, y més per curiositat que per devoció, hey entrá.

Mitx distrèt escoltava ses sonores armonies d'una bona orquesta, y recorria sa vista per una y altre part sense ficsarsé amb cap objècte. Més de còp se commòu, es seu còr betegá amb violència, y un sospir silenciós s'escapás d'es seu pit.

(Acabará.)

UNA SRUVATGINA.

A LO NEIXEMENT DEL FILL DE DEU.

Dins una còva reduhida
En el rigor de s'hivèrn
Neix lo Fill del Pare Etern
De Mare y Vèrge escullida.

Lo llogaret de Betlèm
Terra fench privilegiada
Per ser lo alberch y posada
De lo gran Rey de Salèm.

En punt de la mitja nit
Maria la Vèrge y Pura
A llum doná l'hermosura,
Lo Fill de Deu Infinit;

Jesús del mon Salvador,
Lo Divino Enmanuèl,
El Miñonet Rey del Cèl
Y d'els hòmos Redentor.

Dins un pesèbre plorant
Demunt payes amb gran fret
Jau el Divino Ninet
Qu'es de tot lo mon encant.

¡Glòria a Deu en les altures!
Los còros d'Angels li cantan
Y els pastors, humills criatures,
De tants bella cantars s'espantan.

Veyent tant gran novetat
Inspirats per llum del Cèl
Adoran tots plens de zel
Al Fill de Deu humanat.

Y nòltros amb grans ternures
Mos postrám a los seus peus
Cantant en sonores veus
Glòria a Deu en les altures.

P. G. F.

BETLÈMS.

Molts y moltes se farán contes que venim a parlar d'aquelles capelletes que fan pera Nadal dins ses iglesias, oratòris y també dins moltes cases particulars que se'ls anomena Betlèms. Però se equivocarán, perque (després d'havé fet una inclinada de cap devant aquests simulacres, per recordarnos s'amor que té Deu en vés de s'homo,) passarem a xarrá sobre un altre casta de Betlèms; axó es, des Betlèms socials; considerant ses families del día amb sos individus que les componen, com a pèsses que totes elles compòstes pugan representá un bon Betlèm, es es di, una bona societat. Vamos ydó; fil a sa guya y per envant.

Tots els homos qu'hey veuen un dil·luñy comprenen que sa societat va descarrilada; s'egoisme, s'avaricia, sa vengansa, es *lujo*, sa sèt de gòigs materials y s'immoralitat, pareix qu'intentan ferla sucumbí. Debades se propòsan curarla d'aqueixes malalties homos *célebres*; que, (la veritat, no'n faltan en el mon, ni ménos a sa nòstra amada pátria;) però apesá des seus esforços, no apareix aquesta millorada sinó pitjorada de cada día; lo que fa teme no se li aplich es remey allá ahont té es mal; y lo mateix qu'una bota que vessás p'es fons y li posassen sullaca per ses dègues no se compon-

dría ni deixaria de vessá; axí veym, que a pesá de tothom, sa societat segueix amb sos seus mals després de tants de remeys que li han aplicats estant molt mal parada per representá un bon Betlèm en mitx del mon.

Però apesá de tots es pesás, hem de dá es nòstro dictámen; (encara que rès valga) per allò de que *Més sap un missé y un ase qu'un missé tot sòl*. ¿Y sabeu quin es aquest? reformarmós tots individualment. Si; reformat s'individuo d'ell sortiran families reformades; y es conjunt d'aquestes, compondrá un'hermosa societat. ¿Com quedarà reformat s'individuo? cumplint ecsactament es seus devers.

Tres son es devers que té obligació de guardá tothom que trapitja aquesta terra; y si no los guarda, se fa desgraciat a éll, y hey fa es seus germans. Aquests son en vés de Deu, en vés de els seus germans; y en vés d'ell mateix.

Ara per fervós veure que sa causa des mals actuals es s'inobservancia d'aquets devers, vos tench de mostrá ses families d'avuy en día, (salvo honrades ecensions.) Anèm, ydó, a fé corre es vél que les cubreix, lo mateix qu'aquell que cubreix es Betlèms de dissapte de Nadal. ¿Y que veurém? ¡Ay! fa llastima... aquí veurém una pòbre espòsa que plòra; y al voltant seu, quatre ó cinch infants que per lo espellissats que van, y p'es coló macilent de sa séua cara, poreu comprendre es mal estat en qu'estan. Si los preguntau ahont es son pare, vos dirán qu'es a sa casa des joch, y que fa dies que no s'es acostat a ca séua. Anèm a veure qui era es pare d'aquesta desgraciada familia quant era fadri, y trobarem qu'era un d'aquells homos immorals, que com un animal, no es cuydá may de veure qui era es seu Creadó, ni sisquera alsá jamay es cap en el Cèl, per contemplá ses belleses de ses òbres de Deu. Era també un breguista, un que no observava cap tracto; y que sa séua cara se girava com a veleta de campaná. Ademés era un d'aquells que p'es seus ecensos y p'es seus abusos, arrastran una salut, que gracies si no més afecia a sa séua persona, y no arribava un poch més lluny. En sa séua cara coneixerèu qu'está mitx *atolxicat* de fum de tabach y de respirá ayres de tavernes, y mitx podrit de còses que sòls no'n vuy parlar. Digaumè: ¿quina familia podrà sortí d'aquest individuo, y quins individus pòden sortí d'ella per essé membres de sa societat, y pastós bons y fins p'es Betlèm d'aquest mon? ¡Ah! ¡pòbres individus! ¡pòbres families! ¡pòbre societat!

¿Veys aquell altre familia desgraciada que mentres el pòbre marit s'assòta dins una gaveta, passant tot es rigó des sòl y des fret, sa séua espòsa heu gasta tot en golosies, y en randes y boleros, abandonant la casa y els infants, y que

després d'havé martirizat al pòbre marit amb un descaro may vist, acaban per prendre cadascú son vent amb escàndol des pòble y en perjudici des séus infants? Mirèm qui era aquesta mare de familia quant fadrina y venrèm qu'era aquella berganta qu'estava empagabida de que es séu nòm figuràs à n'es registre de Fiyes de Maria, que casi may anava à l'Iglesia, que tot es séu quefè era, bèn pareixe, sens que deixàs may cap ball encara que fós de màscara ó sense màscara; y que pujà à n'es matrimòni amb sa prenda més preciosa que té una dòna (axò es s'amor pur, perque sia es làs d'òr que mantenga estreta s'unió més santa de la tèrra) tota esquinçada y prostitubida. ¡Ay! pòbre familia; pòbres fies que surten d'ella! ¡quins membres per formà bòna societat! ¡y figurà còm àngels des nòstro Betlèm!

Anèm ara à veure es revés de sa medalla: anèm à veure una familia mòdelo; s'han aclarides molt, però, encara n'hi ha qualcuna; (y vàlgamos axò.) Si la volèm trobà retremmós devés un llogaret ó una casa de camp. Allà trobareu que s'hi respira un ayre pur; veureu unes costums patriarcalis; si los parlau de *revolucion*, *huèlques*, *irregularitats*, *socialisme*, y altres herbes, no vos entendrán. Allà veureu qu'à sa claró de la llar, el pare d'aquesta familia passa el Rosari junt amb sa séua espòsa; que aquesta té un infantó dins sa falda que l'umpl de besades diguentli totes aquelles còses que sòls se saben inventá ses bònes mares. Ran de sa mare, veureu una joveneta de quinze ó setze àns, sana y robusta, que pareix un àngel; ¡que impòrta si no sap es teatro, ni ballà, y totes aquelles altres tonteries, que de deù pichs nòu, son sa causa de sa ruyna d'una casa, si, en camvi, sap lo necessari per arreglà una familia? Mirau còm guarda dins es séu còr un amor pur y casto per deposità dins es séu futur espòs per fé sa séua felicitat.

També veureu un allòt jove, hermós y robust, de costums brillants per sa séua inocència; se coneix que ses passions no l's'han fet séu; poch impòrta que no sàpia aquelles còses que saben es joves inmorals de sa séua edat; basta que sàpia es séus devers; basta sàpia formà (quant serà s'hora) una bòna familia y conduhí es séu destino al mitx de sa societat. Vat'aquí una familia mòdelo; creada per individus bòns ja de joves; y qu'es séus fills seràn pares d'altres families tan bònes, còm ella. Axò son bòns membres per compòndre una bòna societat. Aquests pastós son els que fan falta en es Betlèm del mon.

Acabèm dient: que de mals individus no pòden sortí bònes families; y quant aquestes son dolentes no hey pòt havé bòna societat, no: es impossible. Reformemmós individualment cada un de nòltros per mèdi d'una conducta moral y cristiana. Estimèm els nòltros ger-

mans, sian es que sian.—Y per últim, estimemmós à nòltros mateixos amb un amor ben entès y d'aquesta manera cada un de nòltros serà una pessa polida y en conjunt des demés formarèm una societat tan hermosa, còm un hermós Betlèm.

MESTRE GRINOS.

ELS REYS.

—Allòts, feys vfa,
Qu'els Reys ja vénen;
Partdemunt còstes
Los vénen ja.

Treys ses escales,
Els còrns, ses trompes;
Y els rests y atxes
Apareyau.

—Els Reys ja vénen...
Varios pagèsos
Los han vists, diuen,
Devòra el Prat.
Duan darrera
Moltes llibrèyes,
Camells, d'alhaques
Ben carregats.

Segons fan contes,
A Avemaría
Pròp de sa Pòrta
Tots tres seràn.
Donemmós cita
Dalt sa Murada:
Qu'ells mos hi vèjen
En arribar.

Diuen qu'al vespre,
Quant farà fosca,
Entrar confian
Dins la Ciutat.
Y qu'han de corre
De casa en casa,
Carrers, plassetes,
Borns y Mercats.

Sé que digueren
Que si los rèben
Amb bòna cara,
Heu agraahirán;
Qu'amb tal propòsit
A n'els nins duan
Bònes juguets
D'els séus Estats.

Ses sabatetes
Ja tench posades
Devòra els fèrros
Del balcó gran:
Y esper dins elles
Trobarhi dòlles,
O qualque alhaca
Qu'à mí m'agrat.

Un n'hi ha qu'es hòmo
Molt respectable,
De cara alegre,
Y cabey's blanchs.

Aquest du jòyes
D'òr y de plata,
Pedres precioses,
Gròssos brillants.

S'altre es moreno
De cara sèria;
Amb cabayera
De rissos llarchs.
Aquest dú esències,
Perfums y aromes,
Encèns riquíssims,
Bòns estorachs.

S'altre es un negre
Que dú arrecadas,
Vestit de sèda,
Y un gròs turbant.
Aquest du mirra,
Precioses gomes,
Y altres sustancies
Per curá mals.

Vénen de l'India,
Pèrsia y Arabia,
Y d'altres tèrres
De per Llevant.
Un s'anomena
Melsión, y s'altre
Gaspá, y es negre
Nòm Baltasá.

La llum cercavan,
Pau y ventura;
Y hermosa estrellà
Los ha guiats.
Sempre llum tròba
Que l'encamina,
Aquest que cerca
La Veritat.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Don Francesch de Semir, empleat digníssim per sa séua probidat, ilustració y bellíssim caràcter, mos participa qu'ha prèns possessorí de s'Administració de Contribucions y Rentas d'aquesta Provincia, y que desitja atendre à sa justícia y à sa rahó. No's pòt esperá méns d'els séus antecedents bellíssims y creym qu'aquests rams, que son per cert suscriptibles de moltes millors, encara que li ocasionarán trabays y quefers, donarán à coneixe prest lo molt que val sa persona que los té ara à son càrrech.

Que conti amb nòltros amb tot quant crega puguèm esserli útils.

..

¡Ay, ydò! ¡señor Laynez! No se creya Vòce Real Magestat andarina, qu'al mitx de la mar, tan finixa, hey trobaria una cama tan fòrta còm sa d'En Adrové alies Rata. Nòltros ja heu creyam axí quant vostè vengué à desafiá els mallorquins à corre, perque cabalment cada any à Mallorca hey ha Certámens de

aquest art, y ja se sab, sa práctica fá els mestres.

¿Voléu avansá amb una ciència, carrera, art, ó cualitat moral? Practicaulé molt, y donau prèmis a n' el qui farà sa retxa més amunt. S' estudi no basta, s' es mestlé s' etsercisi material y repetit d' aquella cosa per avansá y ferla bé y milló qu' els altres.

Ara heu haveu pogut veure prácticament. Aquesta memòria ó costum de corre que mos vé d' en temps d' es Grechs y Romans, ha fét qu' En Rala mallorquí goñás a n' En Laynez aragonés, y si vengués en *Bargossi* italiá també quedaria malament. No hi poséu dupte.

* *

Hem sentit à dí qu' à dins varios carrers de Ciutat y à n' els baixos de cases de pisos per llogá, hey ecisteixen depòsits grans de *petróleo*, que no tant sòls son una amenassa contínua p' els veynats, sinó que los son també una contínua incomoditat per s' oló qu' exhalan.

S' Ajuntament té dispòst, si no estám equivocats, qu' aquests magatzems estigan à fora-pòrta y sòls tolera una petita ecistència dins sa població per vendre à la menuda.

¿Aquestes disposicions son lletra mòrta ó no heu son? Si heu son, sa llibertat ha d' essé per tothòm igual; y si no heu son, perqu' es que se permeten aquests abusos y estralimitacions de ses ordenances? Voldríam no haver mosnè d' ocupar per segona vegada.

* *

Totes aquelles persones que no trobaren prouòstichs de L' IGNORANCIA acabats aquests passats dies, ara ja pòden anar-nè à cercà. Era tal sa demanda y prèssa que teníen, que no bastavan mans per cosirlós y venderlós, apesá de qu' han arribat à essé devuyt persones ses que feyan aquesta feyna.

També los avisám que si vòlen calendaris del any passat per fé colecció, n' hi ha d' encuadernats à la rústica y per pòde guardá.

Tot heu trobarán à sa Cadena de Cort, n.º 11.

En molt de gust publicám à n' es nòstro setmanari un *Soneto* qu' hem rebut d' un compatrici nòstro que viu dins Barcelona, y que sabèm cert qu' agrada-rà à n' els nòstros ignorants lectors baix de tots concèptes. Diu axí.

À MOS FILLS.

Alegries del còr en les derrerres Hòres d' aquesta vida que s' acaba; Per vosaltres un temps jò desitjava La sòrt de les riqueses enciseres.

Més devant de la mòrt, tan mentideres Les veitx qu' ara comprench lo molt qu' errava... Del Paradís la poma axí enganava La gola de les ànimes primeres.
¿Donchs quina sòrt vos dexaré en la vida Jò que vos vull ab mí à l' etèrna glòria Quand la mortal carrera haurá finida?
Fills meus, la ditxa humana es transitòria... Feysvós amichs de Deu, y en Èll segura Tendreu la glòria que per sempre dura.

M. V. AMER.

COVERBOS.

—Perico: ¿que t' han duyt els Reys?
—May heu endevinaríau.
—¿Còm es ara?
—Es prouòstich de L' IGNORANCIA.
—Sí, ydò demá m' en aniré à comprarné una dotzena per regalá à n' es méus nebots.

* *

Un pagès tenia un mul qu' estava malalt de ses cames y el dugué à ca 's menescal porque 'l mirás.

Aquest, després d' haverlò examinat, li digué qu' anás à ca 's Potecari y demanás dues unses de..... però còm estava un poch distrèt y tenia sa costum de dí moltes vegades *vamos, pues*, no li digué qu' era lo que li havia de doná; y es pagès, lo més natural del mon, s' en va à ca 's Potecari y demana:

—Me voleu doná dues unses de *vamos pues* per curá sa cama à n' es méu mul?

* *

Passant un Coronel à n' es séu retgiment revista de policia, vé un soldat, que, estirat es còll y ses mànegues de jaqueta interiò, volia tapá sa falta de camia.

—¿Còm es axò, sense camia? (preguntá tot furiós es jefe.)

—*Mi coronel*, (contestá cuadrantsè es soldat,) le tenia molt bruta, y l' he venuda per comprá sabó per rentarlé.

* *

Un señó estava mirant desde es pati des Teatro sa cassòla, y preguntá:

—¿Perque diuen à n' allò el Paradís?
—Perque allà hey ha qui hey menja pomes, (li contestaren.)

CRIDES.

CALENDARIS DE L' IGNORANCIA.

Se vén à ca els *Hereus d' En Rotger*, Cadena de Cort, n.º 11.

Un calendari... mitja pesseta.

Una dotzena.... un duro.

Cinquanta..... quatre duros.

Hala, correu à comprarné, que ja es hora; y vos treureu es gat d' es sach, si frissau de sèbre lo molt que dú.

PORROS-FUYES.

GEROGLIFICH.

molt

1.000,000

: X D.

A Q E T E N I R E N

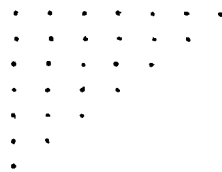
MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una filoua à sa murada?
2. ¿Y un fús à una monèya?
3. ¿Y una dòna quant fila à un cá?
4. ¿Y uns guants à ses flores?

IDEM.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que duen es Soldats, Monicipals, Serenos y moltes altres persones; sa 2.ª, lo que duen ses señores per lujo à una reunió: sa 3.ª, lo que fa sovint una cuynera; sa 4.ª, lo que fa soná unes xeremies; sa 5.ª, una paraula castellana; sa 6.ª, es nòm d' una lletra, y sa 7.ª, un número romá.

ECSEMÉ.

XARADA

Segona y tèrsa m' escriu
Sense *prima* ni *segona*;
Diu qu' es *tot* fa bona estona
Que cerca *tèrsa* y *segona*
Per encalentí es séu niu.
Si no tens *segona* y *prima*
Fadrí y te vòls casá
Alèrta li has d' está
Si demanes cap fadrina.
Que si ella es un pòch espriva
Prest t' enviará à ca-téua
Y à dins un *tèrsa* y *primera*
Passarás sa téua vida.

UN EMPLÉAT DES CARRIL.

PREGUNTA.

¿Quin es es gust més comú de tots?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

D' ABRETS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

Mirau que som desgraciad
Per dá gust à mon señó
Dantmé besades d' amó
Em fa morí tot cremat.

PANCHO PANCHITO PANCHOTE.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

5 JANÉ DE 1884

Estampa d' En Perc J. Gelabert.